

ΕΑΝ ΗΓΑΠΩΝ!...

διήγημα.

**

— Γνωρίζετε τὸν κύριον Παῦλον Ἐτράνζ; με ἡρώτα ἐσχάτως ἡ ὠραία κόμισσα Σένλες.

— Πολὺ καλὰ, κυρία, τῇ ἀπεκρίθην.

Καί ἐπειδὴ ἐμάντευσα τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἣν εἶχε νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ρηθέντος κυρίου, ἀπεφάσισα νὰ τῇ διευκολύνω τὸν τρόπον ὃν ἐξελέξατο ἐπὶ τούτῳ καὶ νὰ τῇ παρέξω τὴν εὐκαιρίαν ἣν ἐπέζητει, ἵνα μοὶ ἀπευθύνῃ τὰς ἐρωτήσεις ὡς προϋτίθετο. Ὅθεν ἐξηκολούθησα χωρὶς ν' ἀναμείνω νέαν πρόσκλησιν τῆς ὡς ἐξῆς.

— Ὁ κύριος Ἐτράνζ εἶναι εἰς ἐκ τῶν δημοσιογράφων, πρὸς οὓς προσμειδιᾷ εὐρὺ καὶ λαμπρὸν μέλλον, κυρία μου, καὶ ἐπὶ πλέον εἶνε εἰς ἐκ τῶν μάλα ἡθικῶν νέων λαμβάνοντες ἐννοεῖτε, κυρία, τὸ ἐπιθετον ἡθικὸς ὑπὸ τὴν καλὴν αὐτοῦ σημασίαν.

— Ἀ! ἀληθῶς διέκοψεν ἡ ὠραία περίεργος· οὐδέποτε θ' ἀμφέβαλλον περὶ τούτου.

— Καὶ νομίζετε, κυρία, ὅτι ὑπάρχει ἀφορμὴ δυναμένη νὰ ἐμβάλλῃ ὑμᾶς εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ φίλου μου;

— Ζητεῖτε βλέπω πολλὰ!... Ὑποθέσατε, κύριε, ὅτι εἶμαι ἐν γνώσει πάσης φήμης ἀποβλεπούσης τὸν φίλον σας· μὴ ἀπαιτήσητε ὅμως νὰ σᾶς ἐπαναλάβω πράγματα, ἅτινα ὀφείλετε νὰ γνωρίζετε καλλίον ἐμοῦ καὶ τὰ ὅποια μία τιμὰ γυνὴ δὲν πρέπει νὰ διηγῇτε... Ἀς ἴδωμεν!... ἄνευ ἐπιφυλάξεων... Ἐχετε ἀκόμη τὸ θάρρος νὰ ἐπιμείνετε ἐγκωμιάζοντες ἐνώπιόν μου τὸν κύριον Ἐτράνζ καὶ νὰ τὸν χαρακτηρίζετε ὡς ἐνάρτεον.

— Καὶ πῶς; κυρία;...

— ὦ! ὄχι... ἐπειδὴ γνωρίζω, πολλὰ, μὴ ὁμιλήσωμεν πλέον περὶ αὐτοῦ.

— Ἀλλὰ νομίζω, κυρία, ὅτι πρώτη ὑμεῖς ἐδώσατε...

— Ἀληθές... δὲν τὸ ἀρνούμαι. Ἀλλὰ, ἐνόμιζον... ἡλπίζον, ὅτι ἡθέλατε ἔχει τὴν αὐτὴν μετ' ἐμοῦ γνώμην. Ἀλλῶς τε, λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι μόνον ἡ ἐπιμονὴ σας εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συνδιάλεξίν μας, θὰ φέρει τὴν εὐθύνην πάσης συνεπειᾶς.

— Ἀναποφεύκτως, κυρία, εἰσθε κακὴ! Μ' ἐρωτᾶτε ἐὰν ὁ κύριος Ἐτράνζ εἶνε φίλος μου καὶ ἐν τούτοις μ' ἐμποδίζετε νὰ σᾶς ἀποδείξω, ὅτι ὅλοι ἐν γένει οἱ φίλοι μου, καὶ προπάντων ὁ περὶ οὗ λόγος, εἶνε νέοι ἀγαθῶν αἰσθημάτων καὶ ἀρίστων ἡθῶν. Ἀκούσατε, παρακαλῶ. Αὐριοῦν διδετε χορὸν· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν πτωχὸν αὐτὸν φίλον μου, καὶ τοιούτῳ ὅπως θὰ ἐπωφεληθῇτε τῆς εὐκαιρίας ἵνα κρίνητε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου, τοῦ σφαλεροῦ πάσης περὶ αὐτοῦ διατρεχούσης κακῆς φήμης καὶ τοῦ ἐξ ὀλοκλήρου ἀνυποστάτου τῶν κατ' αὐτοῦ πληροφοριῶν σας.

— Ἐστω!....

Νομίζω ὅτι ἡ ὠραία κόμισσα δὲν ἐπέζητει καλλιτέραν λύσιν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κόμισσα τοῦ Σένλες, ἐρεϊδομένη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ κ. Ἐτράνζ, τῷ ἔλεγε μετὰ φωνῆς γλυκείας καὶ μειδιαματος ἐπαγωγῶς:

— Σεῖς, ὅστις ἔχετε τόσῃν εὐφυίαν καὶ ὅστις, λέγουν αἱ κακαὶ γλῶσσαι, ἔχετε καταδικάσει τὴν καρδίαν σας εἰς ἀναισθησίαν, ἐξηγήσατέ μοι, σᾶς παρακαλῶ, πῶς ἡθέλατε ἀγαπήσει, ἐὰν ποτὲ ἡγαπᾶτε.

Ἐκαθίσταν ἐπὶ τινος ἀναπτύκτου ἀνακλιντροῦ, οὐχὶ μακρὰν ἐμοῦ, παίζοντος μετὰ τριῶν ἄλλων φίλων οὐσίσι, εἰς τῶν ὥστε ἡδυνήθην ν' ἀκούσω τὰς ἰδέας τοῦ καλοῦ μου φίλου, ὡς διὰ πρῶτην τότε φορὰν ἐξωμολογεῖτο καὶ τὰς ὁποίας δύναμαι νὰ παραδώσω εἰς τὴν περιέργειαν τοῦ κοινοῦ.

— Ἐὰν ἡγάπων!... ἀπήντησεν ὁ ἐκ προμελέτης συκοφαντούμενος πρὸς ἐμὲ ὑπὸ τῆς κομῆσης Ἐτράνζ. Ἐὰν ἡγάπων!... ὦ! ἐὰν ἡγάπων γυναῖκα τινὰ ἀξίαν ἀγάπης, θὰ παρεδιδόμην ἐξ ὀλοκλήρου εἰς αὐτήν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως! Ὁ ἀπέβαλλον πᾶσαν ἐπὶ ἐμαυτοῦ κυριότητα, καὶ ἐν πλήρει συγκαταθέσει ἡθέλον καταθέσει τὴν θέλησίν μου εἰς τοὺς πόδας τῆς. Ὅθ' ἐβλεπον μόνον διὰ τῶν ἰδικῶν τῆς ὀφθαλμῶν θὰ ἤκουον διὰ τῆς ἀκοῆς ἐκείνης· θὰ ἀπετέλουν ἐν καὶ μόνον ἄτομον μετ' ἐκείνης. Ὅθ' ἤνουν τὴν θέλησίν μου, τὴν ὑπαρξίν μου, τὴν ψυχὴν μου αὐτήν, ὀλοκλήρῳ ἐμαυτὸν τέλος μετ' ἐκείνης, εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζω πλέον, ἐὰν εἶμαι ἐγὼ ἢ ἐκείνη. Ὅθ' ἐβλεπον ἅπασαν τὴν δημιουργίαν εἰς ἐν μόνον ὄν: τὴν ἀγαπητὴν μου σύζυγον· θὰ μετέβαλλον κέντρον ζωῆς καὶ θὰ ἤμην ἀείποτε πρόθυμος διὰ τὰς μεγαλειτέρας θυσίας, τὴν πληρεστέραν αὐταπάρνησιν.

Ἀλλ' ἐπιθυμῶ ἐπίσης, ἵνα καὶ ἡ σύζυγός μου μοὶ διευκολύνῃ πάντα ταῦτα, οὕσα ἀρκούντως καλὴ, τελεία, ἀξιολάτρευτος, ὅπως ἡ μεταμόρφωσίς μου μὴ ἀποβῇ ἐπιζήμιος. Ἐν μίᾳ λέξει, ἐπιθυμῶ ἵνα, ἐκ τῆς καταστροφῆς αὐτῆς τοῦ ἐγὼ, ἐκ τῶν θυσιῶν αὐτῶν, τῶν ἀνωτέρων τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, προέλθῃ τι δυνάμενον νὰ με καταστήσῃ εὐτυχὴ καὶ ὄχι νὰ με ὠθήσῃ εἰς μετάνοιαν σκληράν.

Οὕτως ἐξεφράζετο ὁ ἀνθρωπος, ὃν ἡ ὠραία κόμισσα τοῦ Σένλες ἐχαρὰκτῆριζεν ὡς ἀνήθικον!

— Τοῦτο μαρτυρεῖ, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Ἐτράνζ, ὅτι θέλω ἀγαπήσει γυναῖκα ἀγαπῶσάν με καὶ οὐδεμίαν ἄλλην· ἐπομένως μετ' ἐγώισμου δύναμαι νὰ παραβληθῶ πρὸς τὸν Ρωμαῖον. Ἡ σύζυγός μου ἔσται ἐν ἄλλῳ ἐγώ. Ὅθ' με ἀγαπᾷ, θὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ οὐδὲν πλέον. Ὅθ' τὴν καθιστῶ συμμέτοχον τῆς εὐτυχίας μου καὶ θὰ πάσχω ὑπερβαλλόντως διὰ τὰς θλίψεις τῆς. Τὰ δάκρυά τῆς θὰ προκαλοῦν τὰ ἰδικά μου· τὸ μειδιάματά τῆς θὰ με ἀναβιβάζει εἰς τοὺς οὐρανούς· ἐκ τῶν παλμῶν δὲ τῆς καρδίας τῆς θ' ἀντλῶ τὴν ὑπαρξίν μου. Διότι θ' ἀγαπῶ εἰλικρινῶς, ὅπως ἀπαιτεῖ ὁ ἀγνὸς ἔρως καὶ ὅπως ἐννοῶ ἐγὼ τὸ ἀγα-

πᾶν. Ἴδου διατὶ με μέμφονται ἐπὶ ἀναίσθησιν. Φοβοῦμαι ν' ἀγαπήσω γυναῖκα, διότι δυσκόλως θὰ ἐπιτύχω ἐν αὐτῇ ὅ,τι ποθῶ. Ἡ γυνὴ ἣν θ' ἀγαπήσω ἔσται πλάσμα ἰδανικόν, ὅπερ φανταζομαι· ἔχον τὴν λευκότητα τῶν Σεραφεῖμ καὶ πτέρυγας ἀγγέλου... Ὅθ' τὴν ἀγαπῶ μέχρι λατρείας, μέχρι ἐκστάσεως, μέχρι τρέλλας!... Ἡγάπησα δὲ μέχρι τοῦδε τὸσον ὀλίγον, ἢ μάλλον ποσῶς, διότι φρίττω ἀναλογιζόμενος, ὅτι εἶνε δυνατόν ἡμέραν τινὰ νὰ ἴδω διαψευδομένας τὰς ἐλπίδας μου, προδιδομένην τὴν πίστιν μου, περιφρονούμενον τὸν ἔρωτά μου!... Καὶ ἐν τούτοις αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν καταδιβρωσκόμενον ὑπὸ ἐπιθυμίας φλογερᾶς τοῦ νὰ εὕρῃ γυναῖκα τινὰ, ἣν νὰ καταστήσω ἐμήν· καὶ τοῦτο διότι ἔχω ἀκαρδαντὸν πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἔρως εἶνε ἡ ὁδὸς ἡ ἀγούσα εἰς τὴν εὐτυχίαν, ἡ πηγὴ τῆς τοῦ ἀνδρὸς εὐδαιμονίας... Πράγματι· τί ὠραιότερον ὑπάρχει τοῦ ἔρωτος, ἔρως ἀληθοῦς, ἀγνοῦ, ἀγίου, γυμνοῦ πάσης πρὸς τὸ συμπερόν σχέσεως, παντὸς ὕλικου ὠφελήματος; Ὁ τοιοῦτος ἔρως, εἶνε ἡ ποιήσις, τὸ ἰδανικόν τῆς ἡδυπαθείας, ἡ ψυχικὴ ἡδονή! Νομίζω δὲ ὅτι τὸ νὰ ἀναζητῇ τις τοιοῦτον ἔρωτα δὲν εἶνε ματαιοπονία. Διὰ τοῦ ἔρωτος προσεγγίζομεν τῷ Θεῷ... Ὁ μὴ ἀγαπῶν ἀνὴρ, ἢ μὴ θέλουσα νὰ γνωρίσῃ γυνὴ πόσον εἶνε ἡδὺ τὸ ἀγαπᾶν, εἶνε ὄντα ἀτελῆ· δὲν μετέχουσι τῆς ἐπινουήσεως τῆς Θεῆς Προνοίας, εἰσὶν ἐκτὸς τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας· περιπλανῶνται εἰς τὸ ἀπειρον, τὸ ἀόριστον. Εἰσὶν ἀνάξιοι ἀπαθανάτισεως· διότι ἡ ἀθανασία, δὲν χορηγεῖται ἐξ Ἰσοῦ εἰς πάντα τὰ ὄντα. Πρασβεύω καὶ φρονῶ, ὅτι αἱ ψυχαὶ πλανῶνται, μέχρις οὗ ἀξιωθῶσι νὰ συναντήσωσι τὴν ψυχὴν δι' ἣν ἐδημιουργήθησαν· καθ' ἣν δὲ ἡμέραν αἱ δύο αὗται ψυχαὶ συναντηθῶσι, δράμουσι μετὰ φρενιτιδος ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην, ἐνοῦνται καὶ ἀποτελοῦσιν ἐν διαρκεί, αἰώνιον, ἀδιάφθορον!... Ἐντεῦθεν ἡ δυστυχία τῶν ψυχῶν, τῶν μὴ δυναμένων ν' ἀγαπήσωσι, καθότι δὲν ἠτύχησαν νὰ συναντήσωσιν ἐκείνην ἣν ζητοῦσι. Αἱ τοιαῦται ὅμως ψυχαὶ εἰσὶ προωρισμέναι ν' ἀπολαύσωσι ταχύτερον τῆς ἀθανασίας, διότι ἅμα ἐγκαταλείψουσι τὴν προσωρινὴν φθαρτὴν κατοικίαν των, θὰ δράμωσιν εἰς συναντήσιν των ἀδελφῶν, οὕτως εἰπεῖν, ψυχῶν των, αἵτινες τὰς ἀναμύνουσι καὶ ὡς ὁ Δημιουργὸς δὲν ἀφῆκεν εἰσέτι νὰ ἐξέλθωσι τῶν χειρῶν του. Ὅταν λοιπὸν θὰ νυμφευθῶ, σύζυγός μου θὰ εἶνε τὸ πλάσμα, ὅπερ ὁ Θεὸς μοὶ προώρισεν, ἄλλως δὲν θὰ νυμφευθῶ ποτέ... Οὐδέποτε θὰ νυμφευθῶ γυναῖκα, δι' ἣν δὲν θὰ αἰσθανθῶ ἔρωτα παράφορον, θερμόν, βίαιον! Εἶνε πρᾶγμα, ὅπερ δὲν θὰ πράξω ποτέ, μολονότι τὰ τρία τέταρτα τῶν γενομένων συνοικεσιῶν ἀκολουθοῦσιν ὁλῶς διάφορον τακτικὴν, εἴτε λόγῳ ὕλικου συμφέροντος, εἴτε λόγῳ οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων, κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων ἢ καὶ συμφερόντων ἀκόμη πολιτικῶν.

— Πῶς λοιπὸν θ' ἀναγνωρίσω τὴν αὐτὴν γυναῖκα;

Τὴν ἐρώτησιν ταύτην βεβαίως προτίθεσθε νὰ μοὶ ἀπευθύνετε, κυρία.

Οὐδὲν τούτου εὐκολώτερον.

Θὰ τὴν ἀναγνωρίσω ἐκ τῆς ἀκατάμαχότητος συγκινήσεως καὶ σφοδρᾶς πρὸς αὐτὴν ἐλξεως, ἣν θὰ αἰσθανθῶ ἅμα τῇ συναντήσει μας. Θ' ἀναγνώσω ἐν τῇ βάρει τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας κινήσεις της, εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας, τῆς ψυχῆς της, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ δι' ἐμέ ὑπὸ τοῦ Πλάστου προορισθεῖσα ψυχὴ. Ἡ τοιαύτη ἀνάγνωσις δὲν εἶνε δύσκολος· περὶ δὲ τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀλαθῆ του αὐτῆς, θὰ μὲ βεβαιώσῃ αἰσθημὰ τι ἀγνωστον καὶ κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν γεννηθισμένον. Μετὰ ταῦτα θὰ εἰπῶ εἰς τὴν γυναῖκα ἐκείνην:—Σ' ἀγαπῶ!—ἐκείνη δὲ θὰ μοὶ ἀποκριθῇ:—Τὸ ἐγνώριζον.

Ἡ Παυλίνα καὶ ὁ Σενέκας, ἡ Σουβίλλα καὶ ὁ Ροβέρτος τῆς Νορμανδίας, ὁ Στρατάρχης δὲ-Μουσύ καὶ ἡ σύζυγός του, ἰδοὺ ζεύγη ἀληθῶς ἐρωτικῶς ἀγαπηθέντα καὶ διαφεύδοντα τοὺς ἐναντίᾳ φρονούντας.

Ἀγαπᾶν! . . . ὅποιον ἀκτινοβόλον ἀπειρον ἡ λέξις αὕτη μοὶ ἀποκαλύπτει! . . . Ἐὰν ἡγάπων, μεθ' ὁποίας ἐγὼ ἐννοῶ ἐπιτυχίας, ἤθελον ἐγκαταλείψει πολὺ εὐχαρίστως τὸν κόσμον τοῦτον· ἀνευ οὐδεμιᾶς λύπης· διότι τότε θὰ εἶχον ἀπολαύσει ἀρκούντως τ' ἀγαθὰ τοῦ βίου, ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ κόσμῳ θὰ εὕρισκον τὴν ἑκστασιν καὶ τὰς ἡδυπαθείας, δι' ἃς ὁ Δημιουργὸς μὲ προώρισεν.

Δὲν συμφωνῶ μὲ τὸν Λαμαρτίνον, τὸν ἀξιολύοντα ὅτι διὰ τοὺς ἀγαπωμένους ὁ θάνατος ἀξίζει ἐνὸς στεναγμοῦ!

Ἐνὸς στεναγμοῦ! . . . διατί; διότι ἀπαλλάσσεται τις ἐνὸς εὐτελοῦς σαρκίου, ὅπερ δυσκολίας μόνον παρεμβάλλει εἰς τὴν εὐτυχίαν, θλίψεις καὶ θρήνους; . . . Ἐνὸς στεναγμοῦ! ὅταν ἡ ψυχὴ μου θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Πλάστην της; Ἐνὸς στεναγμοῦ! ὅταν μέλλω νὰ εἰσδύσω εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐνσαρκώσεώς μου; Ἐνὸς στεναγμοῦ! ὅταν αἰσθάνομαι, ὅτι ἀπεκδυμένος τῆς ὕλης, θὰ ἐμπλησθῶ εὐτυχίας καὶ ἐλευθερίας καὶ ὅτι θὰ δύναμαι πλέον ν' ἀγαπῶ. Ὡς ἐγὼ ἐννοῶ τὸ ἀγαπᾶν;

Ἀ! ὅταν ἔλεγες ταῦτα, ἔνδοξε ποιητὰ . . . δὲν εἶχες τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὸν Οὐρανόν! . . .

Ἐρως! . . . σύνδεσμε μυστηριώδη καὶ ἡδιστε! ὁ ὕψων τὸν ἄνθρωπον μέχρι τοῦ Δημιουργοῦ! αἰσθημα ἐξαγιάζον· δύναμις μαντεύουσα τὰ πάντα καὶ διδουσα εἰς πᾶν ὑπάρχον ἐνέργειαν· ἰσχυρὲ δεσπότης τοῦ Σύμπαντος! ὁ ἀγνοῶν Σε ἡ βλασφημῶν Σε, καταδικάζεται εἰς αἰώνιον ἄγνοιαν τῶν κινούντων τοὺς κόσμους νόμων καὶ τῶν μυστηρίων τῆς ζωῆς τῶν ψυχῶν.

Ὁ ἔρως εἶνε ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς τῶν ὄντων ἐπιστήμης· ὁ θεμελιώδης πάσης ἡθικῆς· ἀνευ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος μένει αἰώνιος· διὰ τὸν ἄνθρωπον σελεῖς ἀποκεκομμένη ἐκ τῆς δημιουργικῆς βίβλου· εἶνε ὁ αἰώνιος νόμος ὁ κινῶν τοὺς κόσμους καὶ

τι πλέον ἀκόμη: Εἶνε ἀπόδειξις τις τῆς τοῦ Θεοῦ ὑπάρξεως!

Ἡ μεγάλη πρὸς τὸν ἔρωτα ὑπόληψίς μου μαρτυρεῖ ὅτι ἐὰν ἡγάπων ποτέ, ἤθελον ἀγαπήσει μετὰ τσοκῆτος ἐλευθεριότητος, ὥστε ἡ σύζυγός μου θὰ ἡδύνατό νὰ εἴπῃ καθ' ἐαυτήν:

—Ὁ ἄνθρωπος μεθ' οὗ συνεζεύχθην εἶνε ἄξιος ν' ἀνταγαπᾶται· ἀνταποκρίνεται καὶ προλαμβάνει ἀπάσας τὰς ἐπιθυμίας μου. Θεωρῶ ἐμαυτὴν εὐτυχῇ, ἐκλέξασα τοιοῦτον πατέρα διὰ τὰ τέκνα μου.

Ἀς μὴ λησμονήσω ὅμως, κυρία, νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι θὰ εἶμαι καὶ ζηλότυπος. Μακρὰν τὸ χαμερπὲς ἐλάττωμα, θὰ εἴπητε, δὲν ἔχει οὕτω; Ἀλλ' ἄς συνεννοηθῶμεν. Ἡ ζηλοτυπία, λογικῶς, δὲν εἶνε ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία τοῦ διατηρηθῆαι τις τὸ ἀγαπώμενον ἢ κατεχόμενον ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐμποδίζειν πάντα ἄλλον ν' ἀπολαύσῃ ὅ, τι μόνος ποθεῖ νὰ ἔχῃ. Ὡστε τὸ συμπέρασμα: Ἀνευ ζηλοτυπίας ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἔρως.

Γνωρίζω ὅτι ἡ ζηλοτυπία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον δυστυχέστατον· πλὴν τότε μόνον, ὅταν αὕτη ἔχει ἀφορμὰς σοβαρὰς καὶ λόγους ἀποχρώντας. Ἡ ἐμὴ ζηλοτυπία ἔσται ἄγρυπνος φύλαξ τῆς τιμῆς τῆς γυναικὸς μου.

Θέλετε νὰ μάθετε, κυρία, τί ἐν τῇ συζύγῳ μου ἤθελον ἀγαπήσει καὶ πῶς ἤθελον ἀγαπήσει αὐτήν;

—Ὡ! μαλιστα, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ ὠραία κόρη, κτυπῶσα τὰς μικρὰς λευκὰς χεῖράς της.

—Θὰ ἡγάπων ἐν τῇ συζύγῳ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Ἐτρανζ, τὴν ἀθωότητά της, τὴν συστολήν της, συστολήν νικημένην ὑπὸ μόνον τοῦ ἐμοῦ ἔρωτος· τὴν ἐξομολόγησιν τῶν μυστικῶν της, τὴν ἀγρίνοιαν μεθ' ἧς θὰ μοὶ ἐξεδήλου τοὺς πόθους τῆς καρδίας της καὶ τῆς ψυχῆς της τὰς διαθέσεις. Θὰ ἡγάπων τὰ εἰλικρινῆ μειδίσματά της καὶ τὰς θωπείας της. Φαντάζομαι τὴν σύζυγόν μου ὠραίαν, πολὺ ὠραίαν. Οἱ ὀφθαλμοὶ της εἶνε ζωηροὶ καὶ ἐκφραστικοὶ τῶ μειδισμῶν της ἀγγελικόν. Εἶνε λευκὴ, γλυκὴ, καλὴ. Ἐχει παρειαὶς ροδίνας, στόμα ἐπὶ τούτῳ διὰ φιλήματα, ὧτα μικρὰ καὶ πρόσωπον μόνον, ὅχι δι' ἄλλο τι, ἢ διὰ νὰ διαβιβάζωσι μόνον τοὺς λόγους ἐκ τῶν χειλέων μου εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας της. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, ὀφθαλμοὶ γοήσεως· οἱ ὀδόντες της ἄλλοι μαργαρίται· τὰ χεῖλη της κοράλλινα. Εἶνε τέλος ἀπλοῦς, ἀρετῆς, ἀκακος, πεπλασμένη διὰ τὸν ἔρωτα.

Ἡ μνηστὴ μου τοιαύτη, ὁποῖα σὰς τὴν περιέγραψα, μοὶ παρουσιάθη νύκτα τινα εἰς τὰ ὄνειρά μου. Εἶδον ὅτι εἶνε ὠραία καὶ ἀγαθὴ καὶ ἐμεινε ἐντελὴς νύχτα ἀριστημένη.

Ἡ κόρη σὰς ἤκουε μετ' ἀπληστίας τὸν νέον αὐτόν, ὃν ἀπάσαι αἱ μητέρες κατεδίκαζον ὡς ἀνῆθικον καὶ ὅστις ὠμίλει τόσον εὐφραδῶς τὴν τοῦ ἔρωτος γλῶσσαν. Ἡ καρδιά της ἐπαλλε σφοδρῶς, οἱ ὀφθαλμοὶ της ὑγράνθησαν ὑπὸ δακρύων· ἤθελε δὲ ἐναγκαλισθῆ τὸν συνομιλητὴν της, ἐὰν

διὰ τῆς ψυχρότητός του δὲν τὴν εἶχεν ἐντελῶς ἀποθαρρύνει.

—Ἡμεῖς οἱ φιλήδονοι, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Ἐτρανζ, ἡγαπήσαμεν ὑπὲρ τὸ δέον· διήλθομεν ἐν ἔρωτι ὅλας τὰς φάσεις τοῦ βίου, ἡπατήθημεν συχνά, πολὺ συχνότερον ἂν ὅσον φαντάζεσθε. Δὲν ἀπατώμεθα πλέον. . . ἡ γυνή, ἥτις ἀγαπηθῆσεται ὑπ' ἐμοῦ, θ' ἀγαπηθῇ παραφόρως. Ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρως μου, ἔσται ἀνευ ὁρίων. . .

Ἀγνοῶ τί ἐν τῇ βλέμματι τῆς κομῆσης διέκρινεν ὁ κ. Ἐτρανζ· ἀλλ' εἶδον αὐτὸν ἀναστάντα καὶ περᾶντα τὴν συνδιάλεξιν διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων.

—Ὁχι, κυρία! . . . ἐκείνη, ἣν θ' ἀγαπήσω ἔσται ὁμοία μὲ ἐκείνην, ἥς τὴν εἰκόνα σὰς περιέγραψα. . . Δὲν θ' ἀγαπήσω ἄλλην.

—Ἀκόμη καὶ ἐὰν αὕτη ἡ ἄλλη σὰς εἴπῃ, ὅτι σὰς ἀγαπᾷ παραφόρως, μέχρι μανίας, μέχρι τρέλλας, καὶ ὅτι ἐὰν δὲν ἀνταποκριθῇτε εἰς τὸν ἔρωτά της, θέλει ἀποθάνει;

Ἡ ὠραία κόρη σὰς ταῦτα λέγουσα, ἔγεινεν ἐξέκλινον. Τὰ χεῖλη της, τὰ τόσῳ πρὸς τὸ ἀκνίεσθαι ἐξοικειωμένα, ἐφαινότο ἔτοιμα διὰ φιλήματα, τὸ στήθος της ἐπαλλε ζωηρῶς· ὁ μικρὸς της πους ἐκτύπα ἀποτόμως τὸ ἔδαφος, αἱ δὲ ροδίνας παρειᾶς της διεβράχοντο ὑπὸ δακρύων, ἅτινα οἱ μακρὰ ὀφθαλμοὶ της δὲν ἠδυνήθησαν ἐπὶ πλέον νὰ κρατήσωσιν.

Ὁ κ. Ἐτρανζ ἐμεδιάσεν, ἔλαβε τὴν μικρὰν τῆς κομῆσης χεῖρα καὶ προσκολλήσας ἐπ' αὐτῆς τὰ χεῖλη του.

—Ἀ! κυρία μου, τῇ εἶπεν· οἱ ἀγγελοι, ὡς ὁμοῖς, ἀπατῶνται νομίζοντες ὅτι δύνανται ν' ἀγαπήσωσιν ἕνα δαίμονα ὡς ἐμέ! . . . ἡ ἀνθρωπότης μου δὲν νικάται ὑπὸ τῆς παρθενικῆς σὰς αἰδοῦς! . . .

—Παῦλε, ποῖα ἐκ τῶν γυναικῶν νομίζεις, ὅτι κέκτηνται ἀληθῆ ἀρετὴν; ἡρώτησα τὸν φίλον μου, ἐξερχόμενος τοῦ χοροῦ.

—Ἐκεῖναι, μοὶ ἀπεκρίθη, αἵτινες ὁμιλοῦσιν ὀλιγώτερον περὶ τῆς ἀνθρωπικότητος τῶν ἄλλων! . . . Καὶ σύ, ποῖοι νομίζεις ἐκ τῶν ἀνδρῶν γνωρίζουσι ν' ἀγαπῶσι καλλίτερον; μὲ ἀντηρώτησε.

—Ἀ! διάβολε, τῇ εἶπον θλίβων τὴν χεῖρά του, ἐκείνοι τοὺς ὁποίους, οἱ ὑποκρινόμενοι τὸν ἡθικόν καὶ οἱ ἀνόητοι, κατακρίνουσιν ὡς διεφθαρμένους.

—Καὶ οὕτινες, εἶπευσεν νὰ προσθέσῃ ὁ κ. Ἐτρανζ, κατενόησαν ὅτι πᾶν ξένον πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ ἡθικὴν ὁδηγεῖ πρὸς τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν ὀλεθρον.

Ἡ πεῖρα αὕτη δυσκόλως ἀποκτάται. Εὐτυχεῖς ὅσοι, ἀποκτήσαντες ἀπαξ αὐτήν, ἔχουσιν ἀρετὸν πνεῦμα ἵνα ἐπωφεληθῶσιν.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

Κ. Τ. Α.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίως προπληρωτάς συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου, λογιζομένου τοῦ ἔτους εἰς 104 φύλλα.